

Sovy na 40. míli

V pátek odpoledne jsme se sešli na autobusáku v hojném počtu 2+5. Šali, Zéd'a a pět dětí: Víťa, Maty, Johnny, Štěpa a Daník.

Po nástupu do autobusu nám řidič vysvětlil, že bez průkazek jsme všichni dospělí a za batohy si taky připlatíme. Cesta ale stála za to, objeli jsme téměř celý okres, než jsme vystoupili v Panských Dubenkách. Cestou od autobusu jsme načerpali vodu u hřbitovní zdi a vyrazili na srub. Nenechali jsme se zpomalit tím, že Daníka asi po 100 metrech začali bolet nohy, ani tím, že kluci objevili nádherně posečené fotbalové hřiště.

Po příchodu na srub jsme se Zéd'ou začali chystat večeri a kluci si vzali lopaty a rýče a šli stavět bunkr na přespání. Po dvou hodinách měli vykopanou jámu cca 1,6 x 1,2m, v které plánovali, že se v ní všichni pohodlně vyspí. Za pomoci Víti se nám podařilo jim to rozmluvit. Jámu nechali jako pozorovatelnou a natáhli jsme velkou plachtu jako přístřešek a před ní udělali ohniště.

Poté jsme povečeřeli výbornou domácí paštiku s chlebem (celý bochník) a s cibulí (jen někdo). Příprava ležení proběhla rychle, ani šišky a klacky nebylo potřeba vysbírat (kluci : „ Nám vadit nebudou.“) a honem pro dřevo na oheň. Rozdělení ohně probíhalo tak, že se střídali a každý měl jednu sirku. Když si to každý zkusil asi pětkrát a začali docházet sirky, byl povolen papír. Po setmění jsme kluky vybavili kanystry a vyslali je ke hřbitovu pro vodu. Vrátili se jako hrdinové s vodou v kanystrech a suchem v trenkách a za svitu ohně ulehli a šli spát. A my se Zéd'ou se odebrali do srubu na matrace.

Ráno nás vzbudilo bouchnutí dveří a jak jsme později zjistili, nebyl to zloděj, ale to jen Daník běžel pro BANG (oblíbená karetní hra se spoustou rozšíření, kterou chápou snad jen kluci).

K snídani si kluci mázli 20 rohlíčků s másličkem (Zéd'a má své bezlepkové) a nám bylo jasné, že budeme muset vyrazit na nákupy. Nejbližší obchod je ve Studené a ta je za kopcem. Naplánovali jsme trasu a časový harmonogram. Vzhledem k tomu, že ten kopec je vzdálen asi 4km a v sobotu se většinou zavírá v jedenáct i kluci naznali, že je třeba vyrazit co nejdříve.

Cestou k Domašínu jsme překonali metr vysoký mokrý jetel, Maty nám vyšlápl cestičku a ještě byl na sebe pyšný, jak potom vypadal. Pak jsme na rybníce vyplašili tak 60tihlavé stádo kačenek, za Domašínem si zabučeli se stádem kraviček a nemohli jsme nevyzkoušet elektrický ohradník. Vyšlápli ten kopec a pod námi se rozprostřela Studená. Do jednoty jsme vstoupili o půl jedenácté a z pečiva měli už jen dva ošmakané rohlíky. Nezoufali jsme, dali jsme si nanuka a limošku a vyrazili jsme ke konkurenci, kde jsou celý den, mají všechno a dobrá cena.

Zéd'a zakoupil bochník chleba a hurá zpátky chystat oběd.

Rozhodli jsme, že oběd kluci uvaří sami bez naší pomoci a my budeme jen radit a zapisovat časy.

A tady jsou:

- 12 00 SVOLÁNA RADA, ROZDĚLENÍ ÚKOLŮ, TAKTIKA VAŘENÍ, DROBNÉ RADY (od Šaliho)
- 12 10 ZAHÁJENÍ VAŘENÍ, VEDOUCÍ SKUPINY VÍŤA, ANCÁBL : JOHNY, MATY, ŠTĚPA, DANDA
ŠTĚPA DĚLÁ DŘEVO, OSTATNÍ ŠKRABOU BRAMBORY
JOHNY SE PTÁ JESTLI BUDOU JÍST I VEDOUCÍ
- 12 30 HOŘÍ OHEŇ
- 13 03 KONEČNĚ SE NĚKDO (MATYLDA) ŘÍZNUL
- 13 30 ŠTĚPA: „ LANŠMÍT NIKDY NEBUDU!“ ŠALI NA TO ODPOVÍ „VÍŤO, TAK HO ROZDĚL NA ŠEST DÍLŮ“
- 13 40 ŠTĚPA: „ HMM, ONO JE TO DOBRÝ“
- 14 00 VÝBORNÁ HRACHOVÁ POLÉVKA JE HOTOVÁ
- 14 08 ZĚĎA SLÉVÁ BRAMBORY (CHCE SE NAD NIMI SMILOVAT A TROCHU JIM POMOCT)
JENŽE, KDYŽ SLÉVAL BRAMBORY, UCHO OD HRNCE SE UTRHLO A BRAMBORY SE KUTÁLÍ Z
MEZE DOLŮ... PŘÁL BYCH VÁM VIDĚT VÝRAZ CHLAPCŮ...
- 14 09 ZĚĎA SE POKOUŠÍ POSBÍRAT BRAMBORY ALE NEJDE MU TO. NADÁVÁ A JSME HOLD BEZ
BRAMBOR. LUNCHEON BUDE DOBRÝ I S CHLEBEM....
- 14 20 JSME PO OBĚDĚ. BYLO TO DOBRÉ!!!

Šali a Zěďa se nabídli, že když nikoho dvě hodiny neuvidí, tak umyjí nádobí.

Kluci tedy vyrazili na šiškovou válku a my umyli nádobí.

Potom zěďa vytáhl kluky na fotbal. A i když rosa už dávno oschla, stále bylo na hřišti po kotníky vody. Tak Štěpu napadlo, že se svléknou do trenek a zahrají si vietnamský fotbal v rýžovém poli. Pak přišel déšť a my se běželi schovat. Za otřesného křiku jsme kluky opláchli konví vodou ze studny a převlékli se do suchého.

Občerstvili jsme se jablíčkem a šli vylepšovat ležení. Samotné je napadlo, vzít si hrábě a shrabat šišky a klacíky. To co následovala potom, nám se Zěďou vyrazilo dech. Vrhli se na sekání a vyvracení soušek tak, jako by to ani nebyla práce a za chvíli bylo dostatek dřeva na celý večer.

Po setmění se vydali na hřbitov, stvrdit svým podpisem, že nejsou žádní poseroutkové. Co se odehrávalo v jejich myslích, vědí jenom oni sami, tak o tom nebudu psát. Po návratu a sdělení zážitků s hřbitovem, márnicí a divokým psem se šlo na kutě.

Ráno po zazvonění budíku (nechtěl jsem nechat nic náhodě), jsem vyrazil k jejich ležení a snažil se je probudit. Pohled na zmačkané, oteklé a poštipané ksichtíky, byl dost odstrašující, ale netrvalo dlouho a za půl hodiny, byli všichni na nohou a vypadali zase jako dřív (až na Daníka, který vypadal jak obsypaný neštovicemi).

Po gulášové polévce následoval rychlý úklid. A jelikož jsme je celý víkend nepustili ani jednou do srubu, byl opravdu rychlý. Za včas jsme vyrazili na vlak, abychom nemuseli zase utíkat, jak někteří tvrdili...

Po cestě nás zdržela dvě klíšata a pak už svižně do Stojčína, kde je nádraží Počátky Žirovnice. A pro ty co to neznají, stanice je až za Stojčínem, kde se nachází zmiňovaná železniční zastávka.

Cestou jsme kluky motivovali gumídky, tatrancou a ke konci jsme slibovali alespoň limošku v hospodě na nádraží. Jenomže hospoda tam už samozřejmě nebyla. Ale stejně, tu limošku bychom nejspíš asi nestihli, protože už nám jel vlak.

Ve vlaku nás kluci nepustili k nim do kupé a jak jsme se později dozvěděli, prý bychom jim nedovolili dělat to, co tam dělali.

O půl jedné jsme stanuli v Jihlavě na peróně, spokojení, unavení a kluci hladoví, protože celý den nic nejedli, předání cancátek, rozloučení a hurá domů na oběd.